

Kenyér és fegyver

Hányszor, de hányszor hivatkoztak, hivatkoznak, hivatkozunk az emberiség és az emberiség elleni bűntettekre.

Aki tisztában van a fogalmakkal, s aki nem, mindkét eset hallatán, olvasásakor „megnyomja a gombot”: Egyetértek. Aki vét, bűnt követ el az Ember ellen, ellenünk, saját maga ellen, azt elítélni, büntetni, szankcionálni, elhallgattatni kell. Ne folytathassa tovább. Bonyolult ügy? Dehogy...

Először is: mi a különbség a két fogalom és a gyakorlat között?

Az emberiség ellen elkövetett bűncselekmények büntetése viszonylag új keletű szabályozás. 1945-ben a győztes hatalmaknak nem volt jogi alapja a béke elleni és háborús bűncselekmények büntetésére, ha egy állam nem ellenséges polgárok ellen, hanem saját állampolgáraival szemben követte el azokat.

1968-ban a New York-i konvención fogalmazódott meg, hogy az emberiesség elleni bűntett soha nem évül el, a háborús rémtetthez hasonlóan.

Harmincegy évvel később, 1998-ban a 120 állam részvételével rendezett konferencián elfogadták az ún. római statútumot, amely a népirtás, a háborús bűntettek mellett nemzetközi szinten szabályozta az emberiesség elleni bűntettet is. Három bíróság alapokmánya szerint az emberiesség elleni bűntettet nemcsak a háború idején, hanem békeidőben is elkövetik.

Manapság nem telik el nap, hogy a híradások ne számolnának be az újkori világfelfordulásról, a migrációról, nevezzük azt menekülésnek, újkori népvándorlásnak, tömeges otthon-, hazatevítésnek, szociális segítségnyújtásnak, humánus kötelességnek, bárminek.

Aki tisztában van az okokkal, a sötét háttér-erők tevékenységével, érdekekkel, a sátáni és mammoni indítékokkal, s aki egyáltalán nincs, az is láthatja naponta, a nap minden másra hivatott

pillanatában a tengeren életveszélyben hanykolódó lélekvesztők „utasainak” kétségbeesett tekintetét, a halál közelségében vívódó, reményvesztett emberek arcát. A segítségért könyörgő szemüket... A döbbenetes kérdés bennük: Mi lesz velünk? Mi vár ránk? Az, ami miatt otthagytuk otthonainkat, szülőhazánkat, szereteteinket, szüleinket? Akár gyerekeinket? Uram...!

Minek reményében tették ezt, s keltek erre az útra, amely – egyszer csak megvilágosodik – nem is az új, boldogabb Életet jelenti számukra, hanem...?

A jobb esetben menekülttábor, magáláztatásokat, cipőpucolást, liftezést, konyhai munkát, utcaseprést. Vagy a bűnözést, a visszatoloncolás semmihez sem hasonlítható, halálig tartó fájdalmát. Mindezt a humánus, a szolidaritás szivárványfényében. Szenvedsz te is!

De vajon te nem fogsz-e jobban szenvedni, ha körötted lassan megváltozik a világ, hiszen olyanná akarják tenni, mint amilyenből eljöttek, s talán nem is az igazi vallásukkal – mert az azért más...

Bárhogyan, a kérdés elkerülhetetlen, már csak a feltámadó félelmeink miatt is. Mi lesz belőlük, micsoda gyűlöletek szabadulnak fel idővel? S mibe, miféle létbe kényszerülnek bele a jöttek és a befogadó áldozatok?

Kapaszkodj meg, és jusson eszedbe: Észak-Korea, Afganisztán, Szomália, Líbia, Pakisztán, Szudán, Eritrea, Jemen, India. A 245 millió üldözött keresztény. Idővel ki lesz az üldözött?

A válasz idő kérdése? Csak az Emberen múlik.

Lehet-e csodálkozni, hogy sokan már a bibliai fordulatot vizionálják. Egyre többen már az unokáik jövőjéért aggódva élik napjaikat, vagy álmodják éjszakai álmaikat. Álmodjuk. Te is, én is.

Akik ezt előidézték és fönntartják, kérdezem, nem emberiség, emberiesség elleni bűntettet kö-

vetnek el? Népiirtást, háborús büntettet? Országokat megsemmisítve földönfutóvá tenni népeket? Nagyon halkán kérdezem: a „Harmadikat”? Félek, ez már az... S akik ezt zászlajukra tűzték, mit cselekszenek? Részesek...?

Nem kell ragozni. Fogalmazza meg mindenki magában a választ. Mert csak erre van az egyszerű európai embernek lehetősége. Egyelőre.

Talán eljön az az idő, amikor – lehetséges, hogy az utolsó pillanatban – Európa a haláltusája előtt megtalálja és megmenti önmagát.

Addig marad az egyre gyengülő remény a templomtornyaink keresztjei alatt. S a mi Istenünk segítségével a megvilágosodás: mit tehetünk mi, európai emberek s mi, magyarok.

Ébredjünk rá: olyan fegyverrel és munícióval kell megvívni létharcunkat, amilyen van, s amely

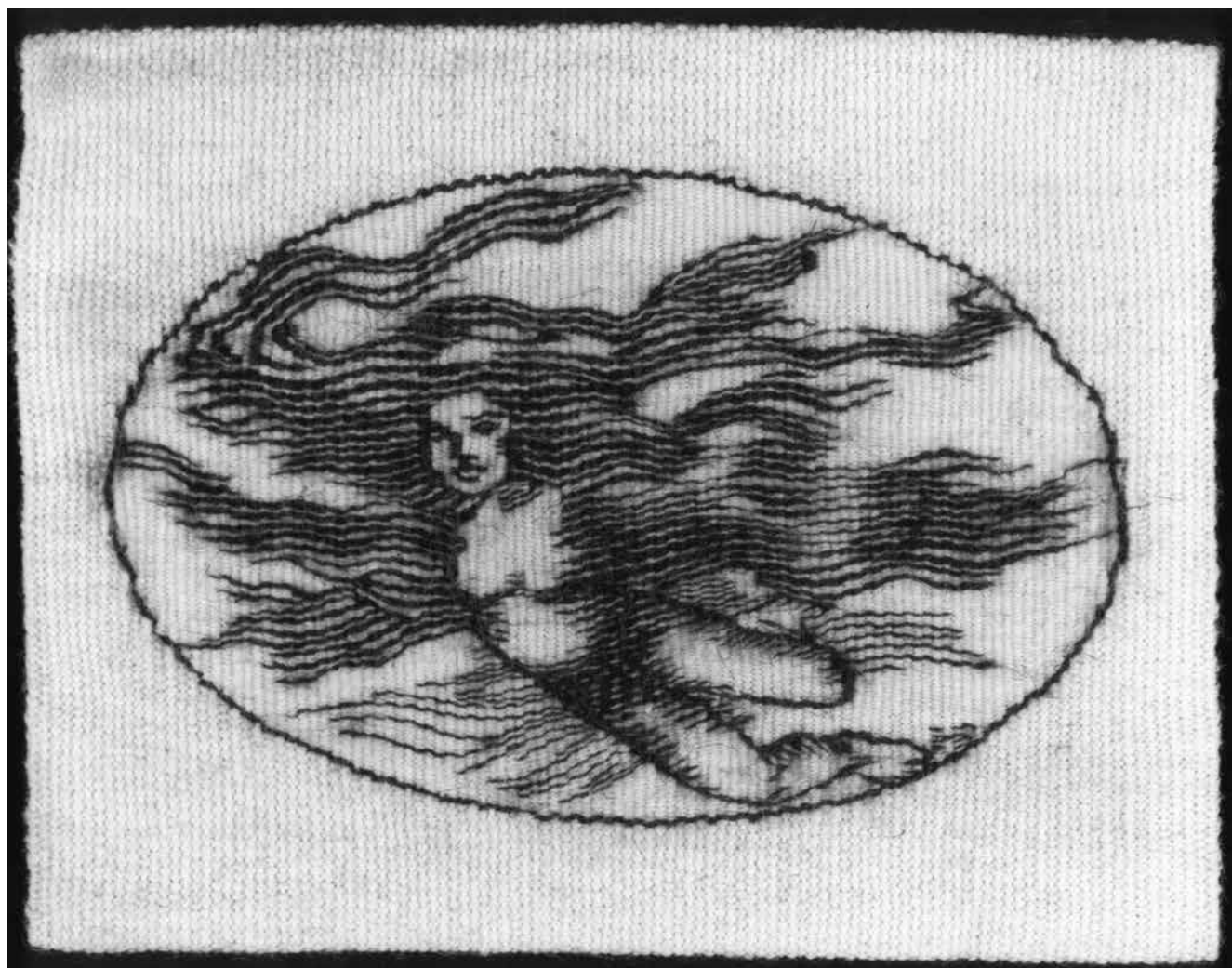
legféltebb kincsünk. A menedék. A Nyelvünk, ez a világ csodája és a Kultúránk.

Az ébredés az, ha ezt megértettük és megértetjük. A tetovált elménk és lelkünk visszanyeri azt a tisztaságát, amit a Jóisten nekünk adott, s ami fölött a Napbaöltözött Anyánk őrökdi. Ha tudunk hozzá imával fordulni.

Sok példa van arra, hogy a történelmi viharainkban, amikor kellett, előkerültek a régi, pincékbe, padlásra rejtett fegyverek. S a szárazon tartott muníció.

Ami ma betű, írás, zene, ennek a Kárpát-házának az ezer színe. S java...

Fegyverbe! Nyelvünkkel, kultúránkkal – magyar! Nyelvünkért, kultúránkért, jövőnkért – magyarok!

Repülés